

PERZSA
GYŰLÖLET

Laila
SHUKRI

Laila Shukri

PERZSA
GYŰLÖLET

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Laila Shukri: *Perska nienawiść*
Prószyński Media, Warszawa 2018

Fordította
Mihályi Zsuzsa

ISBN 978-963-544-044-3

Minden jog fenntartva

© Laila Shukri 2018

© Kossuth Kiadó 2020

© Hungarian translation Mihályi Zsuzsa 2020

I. FEJEZET

Családi nyaralás

Lidka lelkesen csomagolt. Mallorcára indul a gyerekekkel! Szinte hihetetlen. Annyi év megfeszített munka, lemondás és spórolás után végre megengedhet magának egy családi álomnyaralást. Nagyon örült, hogy kipihenheti a mindennapos robotot, a kicsik meg egy csodálatos szigeten tölthetik a vakáció végét.

Omár és Lina... Ők azok, akikért megérte túlélni a kuvaiti megaláztatásokat, az ő érdekükben szánta rá magát, hogy megszökjön az otthonából. Abból a házból, amelyet az anyósa és a sógornője uralt. Mindketten megalázták, de sikeresen hazaszökött, és váratlanul megjelent a szülővárosában. Később a gyerekek érdekében hozta meg azt a mérhetetlenül nehéz döntést, hogy a fővárosban próbál szerencsét. Azért is volt nagyon nehéz a döntés, mert így egy időre el kellett válnia a gyerekektől. Az édesanyja segített neki a legkeményebb időszakokban, miután látta, hogy mennyit bántják a lányát, miközben takarítani jár a kisvárosban. Felajánlotta, hogy gondját viseli a két unokának egészen addig, amíg Lidka megveti a lábát egy másik városban.

Nehéz volt... Nagyon nehéz... Lidka könnyek között, kíméletesen próbálta elmesélni az édesanyjának, mi mindenen ment keresztül a kisfia, amíg ő a férje bántalmazása következtében a kórházban harcolt az életéért és a kislányáért, aki még meg sem született. Omárra addig a másik nagymamája meg a nagynénje vigyázott. A mai napig felrémlt lidérces álmaiban, milyen búskomor volt a végletekig elcsigázott Omár arcocskája, mintha szürke por lepte volna be, amikor Lidka hazament a kuvaiti otthonukba az aprócska Linával a karján, és mennyire elszorult a szíve, amikor először meglátta.

– Anyu... – mondta Lidka, és alig tudott úrrá lenni a hangja remegésén. – Tudnod kell, hogy Omár nagyon érzékeny... Ő... ott... – elhallgatott, nem tudott beszámolni arról, milyen érzéketlenül, ridegen bánt a gyerekeivel az anyósa és Szalma, a férje húga.

– Tudom, kislányom, tudom, ne mondj semmit! – Az édesanyjának nem kellett végighallgatnia Lidka részletes beszámolóját, anélkül is tudta, milyen kínszenvedéseken ment keresztül a lánya a kicsikkel. Magáért beszélt elgyötört arcuk, amikor váratlanul felbukkantak a lakása küszöbén. Egy pillanatig azt hitte, hogy egy koldusasszony kopogott be hozzá a porontyaival, alamizsnáért. Nem ismerte fel a tulajdon lányát!

– Anyu... Berendezkedem ott egy kicsit, és rögtön magamhoz veszem a kicsiket... – bizonygatta Lidka elszoruló torokkal, amikor a fővárosba indult.

– Tudom, kislányom, tudom... – Az édesanyja gyengéden megsimogatta Lidka karját. – Ne aggódj! Felneveltem három gyereket, el tudom látni a két unokámat is.

– Köszönöm, anyukám! – A meghiúsultság könnyei gördültek végig Lidka arcán. – Köszönöm...

– Nincs mit, kislányom, nincs mit... – mosolyodott el gyengéden az édesanyja. – Hiszen attól család a család, hogy támogatást nyújt a nehéz pillanatokban.

Lidka kimondhatatlanul hálás volt az édesanyjának azért, hogy segített neki ebben az emberpróbáló időszakban. De még inkább azért, hogy sosem hányt a szemére azt az évekkel ezelőtti hozott döntést: hiába beszéltek a lelkére, elhagyta a hazáját és a családját a szerelemért, hogy egy távoli, idegen kultúrájú országban telepedjen le. Amikor Lidka megkapta az idegenforgalmi diplomáját, és egyéves arab nyelvtanfolyamra indult Kuvaitba, álmában sem gondolta, hogy milyen érzelmi földindulást él át a következő néhány évben. Amikor pedig veszélybe került az élete, kénytelen volt menekülni, menteni az életét...

Szerencsére a régmúlt már csak néha bukkant fel Lidka álmaiban, melyekben a Kelet mesés pompája és barbár gonoszsága rémlett fel újra meg újra a felkavaró éjszakai lidércnyomások során. Néha a rettegés hideg verítékében fürödve ébredt fel, olyan érzékletesen idézte fel a rémálom, hogy kemény, éles köveket dobál rá egy csapat szélsőséges iszlamista, a férjével, Hasszánnal az élén. A szerintük megérdemelt büntetést hajtották végre rajta. Máskor arra ébredt az éjszaka közepén, hogy öklöbe szorul a keze az ágynemű fölött, mert egy exkluzív szállodába röpítette az álmot, ahol ő volt a menyasszony. A népes vendégsereg csodálatától kísérvé lépkedett le a lépcsőn, ujjai közt a szétterülő, királynői menyasszonyi

ruha szélét tartva. Medence vize csillogott kéken a szálloda tizenhatodik emeletén elhelyezkedő, gazdagon díszített terem közepén, az üvegfalon túl Kuvait fényei villództak. Erre a látványra, ugyanúgy, mint tizenvalahány évvel azelőtt a valóságban, most is felgyorsult a lélegzete. Hiszen senki más nem tudta úgy lángra gyújtani a szívét, mint Hasszán.

– Olyan szép vagy, hogy el sem hiszem... – sutogta Hasszán az esküvő előtt. – Olyan nekem az élet nélküled, mint a nappal fény nélkül, mint az éj nappal nélkül... Szemem fénye... – Halk, romantikus dallamként szóltak a forró érzelemtől izzó álombéli szavak. Az álmából felriadó Lidkát elborította a vágyakozás a férfi iránt, aki évekkal azelőtt felgyújtotta benne a csillapíthatatlan szerelem és szenvedély lángját. Illanó emlékfoszlányok tartották fogva a sötétben, felrémlett az őrült szilveszter, amikor megismerte Hasszánt, a feledhetetlen utazás, amikor eljutottak a Kelet mágiájával bűvölő Damaszkuszba, megjelent előtte az élményekkel teli, jordániai nászút. Néha olyan érzékletes volt az álom, hogy az asszony halkán kimondott egy-egy félmondatot Hasszánnak címezve, aki éppen gyengédséggel halmozta el, vagy az örömeiben sikongató kisfiukkal játszott.

A rengeteg szenvedés ellenére, amit tragikus módon elhunyt férje és annak családja mért rá, Lidka mindig észben tartotta, milyen csodás apja volt Omárnak Hasszán. Később, amikor a magányos gyereknevelés nehézségeivel birkózott, nemegyszer eszébe jutott, hogy ha Hasszán élne, akkor talán könnyebben boldogulna nap nap után. De rögtön utána elfogta a kétely,

hiszen Lina... Meg az anyósa és Szalma... És Hasszán unokatestvére, a szépséges Lulu... Az álomképekkel el-
lentétben nagyon bonyolult volt a múlt, ezért Lidka in-
kább a jelenre figyelt, és örült, hogy Lengyelországban
élő gyerekei nem tudnak róla semmit.

***

– Anyuci, szép vagyok? – Lina szaladt be a szobába,
forogva mutogatta új, sárga alapon rózsaszín virágos
ruháját.

– Csodaszép vagy, kicsi lányom! – mondta Lidka,
és gyönyörködött a boldog Linában, ahogy harang-
szoknyája egy ütemre libbent hosszú, kicsit hullá-
mos, fekete hajával. – Gyönyörű!

Megfogta a gyerek kezét, és forogva magával húzta.

– Megyünk Mallorcára! Megyünk Mallorcára! –
szavalta a kislány, és örömtől csillogott a szeme. Lidka
csatlakozott a lánya játékához, és vele együtt pörög-
ve, halkán ismételte: „Megyünk Mallorcára, megyünk
Mallorcára...”

Lidka örült, hogy a sok nehézség ellenére bizton-
ságos, meleg otthont tudott teremteni a gyerekei-
nek. Varsóban az idegenforgalmi diplomájával, kitű-
nő angol- és alapfokú arabtudásával gyorsan talált
munkát az egyik nagy szállodában. Sokat dolgozott,
nem kímélte magát, és ezt értékelték is a főnökei,
akárcsak az arab kultúráról és szokásokról szerzett
szerteágazó tudását. Nagy odaadással segédkezett az
ünnepi rendezvények szervezésénél, a nagykövetség
és a közel-keleti cégek ünnepi vacsoráinál, így gyorsan

feljebb kapaszkodott a szakmai ranglétrán. Amikor Lina olyan nagy lett, hogy óvodába mehetett, Lidka magához vette a gyerekeket, és ettől kezdve jóban-rosszban mindig együtt voltak ők hárman.

– Mi ez a nagy vidámság? – kérdezte az éppen hazatérő Omár a szobába lépve.

– Megyünk Mallorcára! Megyünk Mallorcára! – skandálta a kislány, továbbra is a mamájával pörögve. Aztán Lina a bátyját is kézen fogta. – Indulás! Indulás! – harsogta kipirult arccal.

Omár megértően fordult egyet-kettőt a mamájával meg a húgával, amivel nagy örömet szerzett nekik.

– Befejeztétek a csomagolást? – kérdezte a fiú, és megállt. Ő is nagyon örült a családi nyaralásnak, sugárzott a szeméből a lelkesedés.

– Nem, még nem. – Lidka visszament az ágyon kinyitva heverő bőröndhöz. – Hát te meg tudtál venni az utazáshoz mindent, amit akartál? – Lidka elég komoly összeget adott Omárnak a vásárlásra. Nem akart spórolni a rövid nyaralás alatt, úgy döntött, nem sajnál semmit sem magától, sem a gyerekeitől.

– Igen, mama, köszönöm. – Omár hálásan pillantott az anyjára.

– Akkor menj csomagolni! – Lidka gondosan összehajtogatott egy tarka ruhát, és berakta a bőröndbe. – Holnap reggel repülünk.

– Én már kész vagyok! – mondta büszkén Lina.

– Az nagyon jó, kicsim – nevette el magát Lidka. – Mesés vakáció lesz!

Lidka visszament csomagolni, a gyerekek pedig játékosan lökdösődve vonultak a szobájukba.

Másnap remek hangulatban landoltak Mallorcán, a földközi-tengeri Baleár-szigetcsoport legnagyobb spanyol szigetén.

– Milyen szép ez a hely! – áradozott Lina az ablakból nézve a tájat, míg az autóbusz kanyargós, keskeny utcákon szállította a nyaralókat a reptérről a szállodába.

– Igen, valóban elbűvölő a látvány – helyeselt Lidka, a festői tájat bámulva.

Több millió turista csodálta meg minden évben a Baleárok gyöngyszemének nevezett Mallorca szépségét. Nemcsak az azúrkék, meleg tengerről és az aranyló homokkal szegélyezett strandokról kapta ezt a nevet, hanem a változatos, meglepő formájú és színnű növények miatt is. Szemet gyönyörködtető látványt nyújtottak az ide érkezőknek az út mentén, a parkokban, kertekben álló, jellegzetes, nagy koronájú pínéák, a narancsligetek – a narancs és más zamatos citrusfélék termesztésének évszázadokra visszatekintő, nagy hagyománya volt Spanyolországban –, a füge- és szentjánoskenyérfák. Különösen szépek voltak az olajfák, nem egy közülük több száz éves példány, az édesen illatozó mandulafák, amelyek az egyre erősebben tűző februári és márciusi napfényben sok ezernyi fehér vagy halványrózsaszín, kecses kis virágba öltöztek. A földre hulló fehér virágzirmok puha, süppedős szőnyeget alkottak, amely a megtévesztésig hasonlított a mallorcai hegyvidéken telente néha lehulló hóra. Egy szép legenda szerint az itteni fejedelem ajándékozta a mandulafákat Skandináviából érkezett feleségének, akinek hiányzott

a fehér hótakaró. A fejedelem, hogy enyhítse szeretett asszonya honvágyát, mandulafákat hozatott a szigetre, amelyek minden évben mandulavirág-hótakaróval borították be a földet.

A szerelem mindenre képes. Elterelni a történelem menetét, gyökeresen átalakítani az ember sorát, és hóvá változtatni a virágszirmokat.

– Anyuci, ha odaérünk, rögtön kimegyünk a strandra, jó? – mondta Lina, aki az ablakra tapasztott orral bámulta a tengert, ahogy kibukkant az egymás mellett sorakozó dombok mögött. A hevesen tűző napsugarak beesési szögétől függően csillogott mélykék, zafír vagy türkiz színekben.

– Rendben, kicsim – egyezett bele Lidka. – Csak lezuhanyozom, hogy felfrissüljek az utazás után, kicsomagolok, és mehetünk is. – Ő is minél előbb meg akart pihenni a felhőtlen ég alatt, hallgatni a lustán partnak csapódó hullámok moraját.

Ügyesen vezette a sofőr a buszt az újabb emelkedőn, lejtőkön, az éles kanyarokban. Végül megállt egy üvegfalú épület előtt a felhajtón, itt volt az exkluzív szállodakomplexum recepciója. Kiszálltak a nyaralók, fogták a poggyászukat, és bementek, hogy kitöltsek a bejelentőlapokat. Lidka meg a gyerekek is gyorsan megkapták a kulcsként szolgáló mágneskártyákat, és felmentek a szobákba. Lidka egy tágas, nagy erkélyes szobába költözött be Linával, Omár a szomszéd szobát kapta.

Mire Lidka egy kiadós zuhany után fürdőköpenyben kilépett a fürdőszobából, a fürdőruhás Lina már türelmetlenül várta.

– Megyünk a strandra, anyuci! – jelentette ki határozottan.

– Adj egy percet, kislányom... – kérte Lidka, miközben a haját törölgette. – Megszáritom a hajam, felöltözöm, és mehetünk...

– De én most akarok! – nyafogott Lina.

Ebben a pillanatban kopogott valaki az ajtón.

– Tessék! – mondta Lidka, félretette a törölközőt, a hajkéféért nyúlt, és elkezdte kibontani a haját.

Omár állt az ajtóban.

– Jössz a medencéhez, Lina? – kérdezte.

– Ez nagyon jó ötlet! – élénkült fel Lidka. – Menj csak a bátyáddal a medencéhez, nemsokára ott leszek én is.

– És kimegyünk a strandra? – Lina biztosan akarta tudni.

– Hát persze! – nyugtatta meg Lidka.

– Jó, akkor mehetünk Omárral a medencéhez. – Lina az ajtó felé indult.

– Várjatok! – Lina kinyitotta a piperetáskáját, és kivett belőle egy méretes tubust. – Vigyetek napozókrémet, és kenjétek be egymást jó alaposan! – Átnyújtotta a krémet a lányának. – Ez magas faktorszámú, biztos elég hatásos. Mallorcán nagyon csalóka tud lenni a napsütés.

– Igen, anyu. – Lina a strandtáskájába tette a napozókrémet.

– Csak el ne felejtétek alaposan bekrémezni egymás hátát és vállát! – szólt még utánuk Lidka, mielőtt becsukódott volna az ajtó a gyerekek mögött.

Lidka visszament haját szárítani. Nem sietett, tudta, hogy a fia gondosan vigyáz majd a kishúgára. Omár még nem volt tizenöt éves, de a korához képest nagyon felelősségteljesen és éretten viselkedett. Ebben Lidka öccsére hasonlított, aki alig volt ötéves, amikor hirtelen meghalt az apjuk. A kisfiú a mamájuk mellé húzódott, és határozott hangon hajtogatta: „Ne sírj, mama, ne sírj, hiszen itt vagyok neked én!” Náluk mindig a család volt a legnagyobb érték, és Lidka nemegyszer meggyőződhetett arról, hogy csak a legközelebbi hozzátartozóra számíthat minden helyzetben. Mielőtt elindult volna az arab nyelvtanfolyamra a gazdag Kuvaitba, rádöbbsent, hogy igencsak szegényes a bőröndjébe pakolt ruhatára. Akkor a nővére, Goška, nem törődve azzal, hogy ő maga sincs fényes anyagi helyzetben, sőt van egy kisbabája, Lidkának adta minden félretett pénzét, hogy azon vegyen magának új holmikát. Omár, akit egy ideig a nagymamája nevelt, és kényeztette a nagynénje meg a nagybátyja is, minden bizonnyal átvette a szülői ház legfontosabb értékeit.

Hirtelen hangos, szilaj zene csendült fel, mire Lidka kinézett az ablakon. A közeli medence mellett animátorok szórakoztatták a nyaralókat, harsány vezényszavakkal és élénk mozdulatokkal biztatták őket, hogy vegyenek részt a víziaerobik-foglalkozáson. Kisvártatva vidáman nevetgélve ugrándoztak és hadonásztak a szálloda vendégei, utánozták a ruganyosan mozgó tréneret. Lina önfeledten hancúrozott együtt a többiekkel, fröcskölte a vizet maga körül. Hosszú, vizes haja az arcára, szemére tapadt. Kis idő múlva

a medence szélén üldögélő Omár odahívta Linát, és a hangos zenét túlharsogva mondott neki valamit. A kislány kimászott a medencéből, gyorsan odafutott a nyugágyhoz, aztán vissza a bátyjához, és a kezébe nyomott valamit. Omár összefogta a húga haját, ő pedig rögtön újra beszökkent a medencébe, és boldogan csatlakozott a gimnasztikázó vendégekhez.

Ritka az ilyen tinédzser, gondolta elérékenyülve Lidka. Lina azt jelenti arabul: gyengéd. Lineczka...

A kislány még mindig a medencében ugrabugrált, Omár pedig a napon sütkérezett, ezért Lidka úgy ítélte meg, hogy van még egy kis ideje, mielőtt csatlakozik a gyerekekhez. Ellépett az ablaktól. Telefonon kért a szobába egy camparit narancslével, azután fürdőruhába bújt. Gyorsan megkapta az italt, majd pohárral a kezében kiment az erkélyre, letelepedett egy kényelmes fotelba, és a koktélt kortyolva gyönyörködött a gyerekeiben és az elé táruló látványban. A szelíd lankán épült szállodakomplexum több, különböző magasságban álló épületből és tágas teraszokból állt, ahol pálmák, fenyők, díszbokrok között, virágos gyepel körülvéve helyezkedtek el a medencék, éttermek, bárók. Legalul, a szárazföldre benyúló öböl partján terült el a szálloda strandja a fehér nyugágyakkal és a kinyitott napernyőkkel. A szinte láthatatlanul hullámzó, türkizkék tenger összeért a láthatáron a felhőtlen, mélykék éggel. Lidka a nap felé fordította az arcát, minden ízében élvezte a rég várt vakáció csodás kezdetét.

Jó fél óra múlva véget ért a vízi aerobik. Lina már korábban észrevette a mamáját az erkélyen, most

integetni kezdett neki, így adta tudtára, hogy legfőbb ideje kimenni a strandra. Lidka egyetértően bólogatott, bement a szobába, fogta a strandtáskáját, és elindult a medencéhez.

– Na, hogy tetszik a hely? – kérdezte, amikor odaért a gyerekekhez.

– Szuper! – kiáltotta lelkesen Lina.

– Jó kis hely – csatlakozott hozzá Omár.

– Akkor jó – mondta Lidka önkéntelenül elmosolyodva. – Megyünk a strandra?

– Igen, a strandra! – Lina kifogyhatatlan energiája lenyűgöző volt.

Lementek a széles lépcsőn a bájos kis partszakaszra.

– Hová telepedjünk? – Lidka végigpásztázta a néhány szabadon maradt napernyős napozóágyat.

– Én minél közelebb akarok lenni a tengerhez – mondta Lina, és odaszaladt két, még szabadon álló nyugágyhoz.

– De itt csak két hely van – mondta Lidka, tovább nézelődve.

– Úgysem találunk három szabad nyugágyat egymás mellett – jegyezte meg Omár.

– Igazad lehet, kisfiam – Lidka ezt kénytelen volt elismerni, mert a festői part tele volt napfürdőző nyaralókkal.

– Én fürödni akarok! – jelentette ki Lina, a homokba dobta a strandtáskáját, és a víz felé futott.

– Lina! Várj meg! – próbálta Lidka visszatartani a kislányát, de hiába.

Omár rögtön a húga után iramodott, és a két testvér egy perc múlva már a Földközi-tenger langyos

vízében pancsolt. Lidka megbizonyosodott arról, hogy Lina biztonságban van a bátyja oltalma alatt, bekente magát naptejgel, aztán élvezettel elnyúlt a napozóágyon, és belefeledkezett az édes pihenésbe.

– Mama! Mama! – Félóra elteltével Lina rázta meg kifulladásra a könyökét, sürgetve, hogy nyissa már ki a szemét. – Gyere velem! Fantasztikus a víz! – lelkenedett a kislány boldogságtól sugárzó, nedves arccal.

– Kisfiam, vigyázol a holminkra? – szólt Lidka Omárnak, aki ott volt szorosán a hűga mellett.

– Persze, mama – felelte Omár, és leült a szomszédos nyugágyra.

– Ki ér oda először a vízhez? – tette fel a kérdést Lidka, és elindult a hullámozó kékség felé.

– Én! Én! – pattant fel Lina, és a mamáját megelőzve, sikongatva vetette magát a tengerbe. – Én vagyok az első! Én vagyok az első! – harsogta vidáman.

– Legközelebb én nyerek! – mondta Lidka, és nyakig merült a simogató vízbe.

– Naná, hogy én! – felelte Lina, és az édesanyja vállába kapaszkodva magasra szökkent.

– Nem, biztosan én! – évődött Lidka a lányával.

– Naná, hogy én! – Lina tovább ugrándozott.

Estig maradtak a strandon, felváltva napoztak és fürödtek. A bőséges vacsora után Omár a saját szobájába ment, Lina pedig az aktívan töltött naptól fáradtan rögtön mély álomba merült, mihelyt lehajtott a fejét. Lidka rendelt még egy Camparit narancslével, kiült az erkélyre, és elmerült a Mallorca

történelméről és kultúrájáról szóló érdekesítő olvasmányba.

Évszázadok óta sok népet csábított a türközék vízzel körülvett, elbűvölő sziget, ahol a termékeny völgyekben olajbogyót, szőlőt, citrusféléket, fügét és zöldségeket termesztettek, ahol változatos formájú hegygerincek váltakoznak tarajos hullámokkal nyaldosott, meredek sziklafalakkal, hosszan elnyúló, homokos strandokkal és egzotikus növényzettel. Krisztus előtt ezer évvel elfoglalták a föníciaiak, aztán a karthágóiak és a rómaiak uralták, majd a vandálok és a vizigótok hódították meg. Mallorca többször volt kalóztámadások célpontja, nyugati partjainál, a kis Dragonera szigeten pedig a Földközi-tenger vizein garázdálkodó leghíresebb kalóz, a félelmetes despota Barbarossa hozta létre a bázisát. 902-ben arabok foglalták el Mallorcát, és tartották uralmuk alatt a szigetet, amíg 1229-ben meg nem szerezte I. (Hódító) Jakab aragóniai király. A diadal látványos jelképe a Sa Seu-székesegyház Mallorca fővárosában, Palma de Mallorcában. A régi mecset helyén épített templom hatalmas méreteivel és egyedülálló konstrukciójával nyugtáz le. Amikor I. Jakab király a flottájával Mallorca partjaihoz közeledett, hatalmas vihar tört ki a tengeren. A legenda szerint ekkor esküdött meg az uralkodó Szűz Máriának, hogy ha megmenekül és diadalt arat, fenséges templomot épít az Istenanya tiszteletére. Az aragóniai király imái meghallgatásra találtak, és manapság turisták ezrei csodálhatják meg a kikötő melletti dombon a gótikus stílusú, aranyló homokkőből épült, évszázadokon át bővített és szépített,

gyönyörű katedrális. Jelenleg több mint negyvenméteres főhajóval büszkélkedik, tizennégy nyolcszögletes oszlop tartja a boltozatos mennyezetet, több hatalmas, színpompás rózsablak díszíti, és roppant méretű vasbaldachin tartja a töviskoronát idéző lámpákat. Ezeket a zseniális Antoni Gaudí tervezte.

Lidkának már majd leragadt a szeme. Lerakta a könyvet, üldögélt még egy kicsit az erkélyen, a meleg mallorcai éjszakától mámorosan. Aztán visszament a szobába, és elalvás előtt még arra gondolt, mennyi érdekes látnivaló várja őket ezen a szigeten.

A következő napot nagyrészt a gyerekekkel töltötte a medencénél és a strandon, ahol a különböző országokból – Nagy-Britanniából, Spanyolországból, Oroszországból, Japánból – érkezett vendégekkel együtt élvezte a gondtalan vakációt. Késő délután a recepciónál érdeklődött a szigetre szervezett kirándulásokról. A festői, hegyi városka, Valldemossa érdekelte a legjobban, ahol Frédéric Chopin és élete szerelme, a romantikus francia író, George Sand töltött el majdnem két rendkívüli téli hónapot.

– Ide hallgassatok, van egy remek hírem – szólta Lidka lelkendezve a gyerekeihez a vacsoránál.

– Milyen hír? – érdeklődött kíváncsian Omár.

– Holnap kirándulni megyünk!

– Hová kirándulunk? – tudakolta Lina.

– Egy bűbajos falucskába, Valldemossába, ott van egy karthauzi kolostor, ahol...

– Nem akarok kolostorba menni! – ellenkezett Lina. – A strandra akarok menni, meg a medencébe!

– De Lineczka, ha már itt vagyunk, akkor érdemes...

– Nem! – kiáltotta Lina olyan hangosan, hogy a szomszédos asztaloknál ülő vendégek felkapták rá a fejüket.

– Lina, higgadj le! – korholta Lidka a lányát, aki rögtön durcás képet vágott.

– Miért kell elmennünk abba a faluba? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Omár.

– Mert ott lakott Chopin George Sanddal, és mert ez volt a tizenkilencedik század egyik leghíresebb szerelmespárja, és... – Lidka elhallgatott, mert nem látott érdeklődést Omár arcán. – Szóval nem akartok odamenni? – kérdezte meg egyenesen némi hallgatás után.

A két testvér egyetértően nézett össze.

– Hát, tudod, mama, a kolostor... – Omár sokatmondó grimaszt vágott.

– Én inkább a medencéhez meg a tengerhez megyek! – ismételte makacsul Lina. – Azt hittem, egy másik strandra megyünk.

Hosszú csönd telepedett rájuk. Lidka azon töprengett, hogy rábeszélje-e a gyerekeket a kirándulásra, amihez szemmel láthatóan nem volt kedvük. Végül Omár tett egy javaslatot:

– Mama, ha akarsz, elmehetsz egyedül.

– Igen, anyuci, menj egyedül! – Lina lelkesen a bátyja mellé állt.

– Hát ti? – Lidka hangjából tanácstalanság érződött.

– Mi van velünk? – Omár kérdően pillantott az anyjára.

– Itt maradtok kettesben? Hiszen ez lett volna a közös vakációnk...

– Jaj, mama, nyugi! – Omár nem látta olyan aggasztónak a helyzetet. – Ha meg akarod nézni a kolostort, akkor menj oda, és nézd meg! Mi meg itt elleszünk magunkban, ugye, hugi? – fordult Omár Linához.

– Hát persze, bátyus! – felelte Lina széles mosollyal.

– Látod, mama? Megoldjuk! – jelentette ki Omár. – A kaja meg igazán jó itt! – tette hozzá témát váltva, és újabb *ensaimadáért*, a puha csigaházként tekeredő, porcukorral borított, híres mallorcai kalácsért nyúlt.

Lidka még mindig nem volt biztos abban, hogy elmehet-e egyedül kirándulni.

– Ne gondold túl a dolgot, mama, csak menj el vacsora után, és foglalj egy helyet holnapra – szólította fel határozottan Omár, látva a habozását. – Miattunk meg ne aggódj! – mondta a hűgára pillantva.

– Bizony, anyuci, ne aggódj miattunk – mondta a bátyja után Lina is.

Nem maradt más hátra Lidkának, mint úgy cselekedni, ahogy Omár tanácsolta, hiszen nehéz szívvel mondott volna le a kirándulásról, és azt világosan látta, hogy nem tudja rábeszélni a gyerekeit.

– Ha ti mondjátok...

– Mi mondjuk. – A fiú jó étvággal falta az édes kalácsot. – Aztán ha hazaérsz, elmondod, milyen volt.

– És mi is elmeséljük neked, mit csináltunk itt – tette hozzá felderülve Lina.

***